

Gotovo bi bil dolgo zaprt, da mu ni šel na roko polkovnik, ki je bil pristno madjarskega mišljenja.

Policija se je res dala voditi za nos. Trdno je mislila, da se bode oglasil dne 6. t. m. Szeles, oziroma delala se je, da tako misli. Sodi se, da policija tudi posebno vestno v tej stvari ne postopa. Jednemu uradniku so že morali stvar vzeti iz rok in jo izročiti drugemu, ker se menda misli, da bi Szelesu najrajši pomagal k begu. Nekateri mislijo, da je zločinec sedaj že čez mejo ogerske države. Tudi za denar so najbrž preskrbeli mu prijatelji. Za njegovo ženo pridno nabirajo in je že zagotovljena, da jej ne bode potreba trpeti revščine.

Szeles je pred atentatom pravil zdravniku dr. Thotu, da ima pripravljen dinamit. Dr. Thot je to naznanil policiji in se zaradi tega hudo zameril ogerskim radikalcem, dobil je več pretilnih pisem zaradi njegovega nedomoljubnega ravnanja.

Ta napad na Hentzijevo spomenik ni prvi. L. 1895. dne 26. marca se je bila pred spomenikom razletela petarda, ki pa ni bila škode napravila. Oblastvo je pa vse potlačilo. Madjarski listi so o tem popolnoma molčali.

Leta 1881. je pa bila celo zarota proti temu spomeniku. Razstreliti so ga hoteli s peklenskim strojem. Naklep se pa ni izvršil, ker se je najet tehnik skesal v strahu, da bi utegnilo ubiti več tisoč ljudi in razpok napraviti na milijone škode. Časopisi sedaj nekako bolj mlačno obsojajo napad, a po gostilnah v Budimpešti pa slišiš odobravanje. Szeles, če ga dobi policija, bode veljal še za narodnega mučenika.

Baron Banffy — kmetovalec.

Sedanji ogerski ministerski predsednik se je zameril opoziciji tudi zaradi tega, ker ni poslal vladnega zastopnika k shodu kmetovalcev. Jeden madjarskih listov pa piše, da je to umljivo pri tem znanji o kmetijstvu, kakršnega ima baron Banffy. Ta list pripoveduje naslednje posebnosti iz kmetijskega delovanja barona Banffya.

Nekega dne pride oskrbnik k baronu, da se ž njim posvetuje, kaj bi sejali bodoče leto. Baron vzame kulturni zemljevid svojega posestva v roke in pravi:

— Poglejte gospod oskrbnik, tukaj pride pšenica, tukaj koruza, tukaj oves, in tukaj detelja.

— Toda, gospod baron, tukaj je nadanja voda in detelja ne raste.

— Kaj ugovarjate — reče baron jezen, — mora!

Drugi pot obiše barona ob plohi prijatelj, in vidi grajščinskega lovca v lovski opravi. Prijatelj je vprašal barona, kako da njegov lovec v takem vremenu pojde na lov?

— Veš ti kaj, danes je sredo, in mora na lov, jaz se ne dam goljufati.

— Kako to.

— Prav jednostavno. Franc je vrtnar in lovec ob jednom. Da je pa red v vsej stvari, sem ukazal, da je v ponedeljek lovec, v torek vrtnar, v sredo lovec itd. Danes je sredo in mene tako lahko ne preslepi.

Nekega dne je baron z nekim svojim sorodnikom obiskal svoje posestvo. Pri ovčjem hlevu se je mej njima začel ta le pogovor:

— Ovce niso slabe, a nekaj več krme bi jim ne škodovalo. Sedaj je še le februar, a jaz vidim, da imaš samo še tega pol stoga sena.

— Kaj morem za to, odgovoril je skrbni gospodar, jeseni sem jim odločil potrebno seno. Kaj morem za to, če so ga pojedle, gledajo naj le same, da se dalje pomagajo.

Na nekem posestvu, ki je mej dvema holmoma, je dal baron si postaviti nova gospodarska poslopja, in sicer na jednom holmu poslopje za hlapce in dekle, na drugem pa hleve

— Ljubi baron, opomnil je neki znanec Tvoji ljudje pa imajo tri četrt ure od stanovanj do hlevov.

— Tega ne razumeš, odgovoril je baron samovesten, če kdo pride na moje posestvo, mora povsod koga najti. (Seveda na jedni strani — hlapce, na drugi — vole.)

Vžigalni klinčki francoske republike.

V nekem francoskem ministerstvu so bili pošli vžigalni klinčki in naznanilo se je oskrbniku. Kdo bi mislil, da v Franciji, kjer država sama izdeluje vžigalne klinčke, ž njimi tudi sama zalaga svoje urade. Temu pa ni tako. Država kot trošilka neče ničesa vedeti o državi izdelovalki. Treba je posredovalca. Poklicali so trgovca, kateri je po pogodbi zavezan državo preskrbovati s stavbenim materijalom. Naročili so mu, da hitro preskrbi 200 škatlic švedskih vžigalnih klinčkov po 40 centimov. Trgovec se je čudil, zakaj njega kličejo, ko vendar država sama klinčke izdeluje. Gospodje so mu pojasnili, da se morajo držati pravilnika. Nič ni niti pomagalo, da je trgovec opomnil, da pravilnik še izvira izza časa, ko država še ni klinčkov izdelovala. Ko je preskrbel blago, so zahtevali po pogodbi od njega 25 % rabata, da bi torej dobil namesto 480 le 360 frankov. Tudi ni pomagalo, da se je skliceval, da njemu država tudi rabata ne da. Pogodba se mora držati. Udal se je, bode že drugej pridobil, kar tukaj zgubi. Kmalu ga pokličejo v ministerstvo in mu povedo, da blaga ne prevzemo, ker jih je oslepil. Odprli so 12 škatlic in v nobeni ni bilo predpisano število klinčkov. To mu je že bilo preveč. Rekel je, če je tukaj goljufija, je goljuf država, ki ne deva toliko klinčkov v škatljice, kot je predpisano. Gospodje so pa le trdili, da jih to nič ne briga. On je prevzel zalaganje in mora preskrbeti pošteno blago. Podjetnik se je pritožil pri višjem uradniku in ministru. Vse ni nič pomagalo. Šel je sedaj v finančno ministerstvo in ondu napravil velik hrup in škandal. Naposled je dosegel, da se je država trošilka pobotala z državo izdelovalko. Vsi so se zgovorili, da bodo molčali. Uradniška tajnost pa tudi v Franciji ni tako stroga, da bi se take stvari ne izvedele. Stvar je prišla v časopise, in izvedel jo je svet in čudil se modrosti francoskih birokratov.